

POSTANOWIENIE

23 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Pawłyszcz

na posiedzeniu niejawnym 23 lipca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. sp. z o. o. w H.

przeciwko Z. sp. j. w H.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P. sp. z o. o. w H.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 27 marca 2024 r., I AGa 139/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od P. sp. z o.o. z siedzibą w H. na rzecz Z. sp. j. H.
2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 maja 2023 r., IXGC 308/18, Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił powództwo o wynagrodzenie 99 403,98 zł z odsetkami za dostarczanie zimnej wody i odprowadzanie ścieków.

Wyrokiem zaskarżonym skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił apelację powoda.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 20 czerwca 2005 r. strony zawały umowę o dostarczenie zimnej wody i odprowadzanie ścieków. Należności za wodę i ścieki miały być regulowane w oparciu o fakturę, a wysokość opłat wymierzana według

cen określonych w uchwałach Rady Miejskiej. Wysokość opłat dodatkowych ustalono według obwieszczenia Ministra Środowiska z 21 października 2003 r. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony, od 1 lipca 2005 r. W toku jej realizacji pojawiły się kwestie sporne dotyczące w szczególności przeprowadzania kontroli, polegające głównie na zarzutach pozwanego co do nieregularności kontroli, braku akredytacji na pobór ścieków i dokonywanie analiz przez laboratorium. Kwestie te były przedmiotem bieżących kontaktów stron, w ramach spotkań i wymiany korespondencji.

Powód swoje roszczenie wywodził z zawarcia umowy obejmującej prawo do kontroli i naliczania opłat dodatkowych za przekroczenie stężeń; wyników sprawozdań z analizy próbek wykonanego przez WIOŚ, i wystawienia faktury na 99 403,98 zł brutto za przekroczenie stężenia ChZTc.

Sąd drugiej instancji uznał roszczenie powoda za przedawnione. Zobowiązanie do zapłaty opłaty dodatkowej za przekroczenie dopuszczalnego ładunku zanieczyszczeń miało charakter bezterminowy co oznacza, że termin spełnienia takiego świadczenia musi być wyznaczony zgodnie z art. 455 k.c. Gdyby powód wezwał pozwanego do zapłaty, gdy tylko stało się to możliwe, termin wymagalności roszczenia nastąpiłby 10 listopada 2011 r. i wówczas rozpoczął się bieg przedawnienia co do należności za okres od 21 września do 21 października 2011 r. Termin przedawnienia (3 lata) upłynął 10 listopada 2014 r., wobec czego zawezwanie do próby ugodowej z 29 grudnia 2014 r. nastąpiło już po upływie terminu przedawnienia. Natomiast za okres późniejszy roszczenie o opłaty dodatkowe nie przysługiwało.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność przez naruszenie art. 382, 327¹ § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzucając naruszenie przepisów postępowania skarżący w rzeczywistości zarzuca naruszenie prawa materialnego, tj. błędne przyjęcie możliwego najwcześniejszego terminu do wezwania do zapłaty w sytuacji, gdy istnieje

zdarzenie pewne, oparte na wcześniej przeprowadzonych uzasadnionych czynnościach, w wyniku których powstał dokument finansowo - księgowy, w którym określony jest termin płatności, czyli termin wymagalności.

W ocenie skarżącego Sąd Apelacyjny błędnie przyjął domniemanie o najwcześniejszym możliwym terminie do wezwania do zapłaty, pomijając jednocześnie inne dowody odnoszące się do terminu wymagalności roszczenia.

Skarżący uzasadnia naruszenie art. 327¹ § 1 k.p.c. przez błędne ustalenie terminu przedawnienia roszczenia w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. Tymczasem nienależyte wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia reguluje przepis następny, tj. art. 327¹ § 2 k.p.c. Przede wszystkim art. 327¹ k.p.c. normuje treść uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji. Tymczasem Sąd drugiej instancji może naruszyć wyłącznie art. 387 § 2¹ k.p.c., regulujący treść uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego. Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c., a naruszenie pozostałych przepisów k.p.c. nie zostało uzasadnione.

Art. 382 k.p.c. stanowi, że sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Sąd odwoławczy może naruszyć ten przepis przez ustalenie faktów w oparciu o materiał nieujawniony stronom, np. w oparciu o akta innej sprawy bez przeprowadzenia dowodu z zawartych w nich dokumentów w sposób jawny dla stron.

Sąd drugiej instancji ma obowiązek dokonać własnej oceny wyników postępowania dowodowego, niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów, ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2000 r., II UKN 385/99, OSNAPiUS 2001/15/493).

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. pozwanemu przysługuje od skarżącego zwrot kosztów sporządzenia odpowiedzi na skargę kasacyjną w wysokości stawki

minimalnej określonej w stosowanym odpowiednio § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Min. Sprawiedl. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(G.N.-J.)

[a.ł]